

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
James Kestrel
FIVE DECEMBERS

Copyright © 2021 by James Kestrel
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04970-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽEJMS KESTREL

DOK JE SVET

GOREO

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Vetar se pojačao posle zalaska sunca. U kući je zahladnelo. Sedeli su pored vatre i gledali u foto-album koji je njen otac doneo kući iz Berlina. Ona je listala strane i opisivala ono što je videla. Gotičke crkve i kamena zdanja. Stanice podzemne železnice. Ekstravagantne noćne klubove. Pričala mu je o vremenu koje je provela u Berlinu dok je tamo živela sa ocem.

Pretpostavljao je da većina onoga što su gledali više ne postoji. Šta god da je videla tamo, nestalo je. Britanci i Amerikanci su se postarali za to.

Ustali su zajedno. Povala ga je niz hodnik. Stepenice su bile uzane i strme. Zakoračila je u tamu.

„Ovuda“, kazala je. „Vodiću te...“

PRVI DEO:

Noževi i ožiljci
Honolulu / Ostrvo Vejk / Hongkong
26. novembar 1941 – 7. decembar 1941.

Džo Makgrejdi je gledao u viski. Bio je toliko nov da kockica leda još nije ni počela da se topi, čak ni na toj vrućini. Okruživala ga je buka. Na desetine mornara naručivale su pivo u cugu, i utrkivali su se jedni s drugima da devojkama zapale cigaretu. Neko je ubacio novčić od pet centi u džuboks, pa su zasvirali Džimi Dorsi i njegov orkestar. Muškarci su pokušali da nadjačaju novonastalu buku. Podigli su glas. Sada su vikali na devojkama, a brojčano su ih znatno nadmašivali. Noć je tek počela da se zahuktava, a do tada nisu pili ništa jače od piva. Neće se potući još nekoliko sati. Kada se konačno potuku, to će biti problem za nekog drugog pandura. Zato je uzeo svoje piće, pa ga pomirisao. Četrdeset pet centi za 0,03 litra. Vredelo je svaki peni, iako mu je trebalo više od sat vremena rada da zaradi ta dva prsta žestine.

Pre nego što je okusio viski, šanker se vratio. Obrijana glava, podbule oči. Duboki ožiljci od brijača na oba obraza. Lice koje vas nagoni da što pre ispijete piće i odete odatle. Ali Makgrejdi je spustio čašu.

„Džo“, reče mu Tip.

„Aha.“

„Telefon – kapetan Bimer, pretpostavljam. Možeš da se javiš na spratu.“

Znao je put. Zato je ponovo uzeo čašu, pa iskapio viski. U jednom jedinom gutljaju. Bio je pitak i aromatičan. Pa, kad je već tako, mogao bi da se javi. Ako ga Bimer sada zove, onda ga čeka prekovremeno. Što znači da će sutrašnji dan – četvrtak – biti totalna izgibeniya. Moli će biti razočarana. S druge strane, imaće dodatnu zaradu. Što znači da će moći da priušti da joj to nadoknadi kasnije. Stavio je tri novčića od pedeset centi na šank, rukavom obrisao usta, pa otišao na sprat.

„Ovde detektiv Makgrejdi.“

„Hvala bogu.“

„Gospodine?“

„Nisi pijan.“

„Završio sam smenu tek pre pola sata. Da ste mi dali ceo sat, možda bih stigao nešto da uradim.“

„Neki drugi put. Vraćaj se hitno ovamo. Načelnik te čeka.“

„Da, gospodine.“

Spustio je slušalicu na bakelitni aparat i sišao niz drugo stepenište, ono koje je vodilo direktno na ulicu iz kancelarije na spratu kafane *Bou-sprit*. Napolju je padala kiša, ali neće još dugo. Sem toga, većina radnjica u Kineskoj četvrti imala je nadstrešnice. Imaće krov nad glavom tokom svih osim poslednjeg minuta šetnje nazad do Trgovačke ulice. Sačekao je na stepeništu *Jokohama spiši banke* kada je desetak pandura u crnim jaknama bučno dojurilo i parkiralo motocikle uz ivičnjak. Onda je prešao preko Trgovačke ulice i ušao u svoju stanicu.

Kancelarija kapetana Bimera nalazila se u podrumu. Makgrejdi je ušao bez kucanja i zatvorio vrata za sobom. Skinuo je šešir i stavio ga na koleno kada je seo.

„Ovo je upravo stiglo“, reče Bimer. „Nema ni pola sata.“

„Rekli ste da je načelnik ovde?“

„Izašao je pre minut.“

Bimer je podigao naočare i okrenuo zeleni abažur svoje lampe, otkrivajući sijalicu. U prostoriji je sad bilo svetlije, ali svejedno zagušljivo. Bimer je pušio jednu cigaretu za drugom iza zatvorenih vrata. U kancelariji nije bilo ventilacije, a tropska vrelina je isijavala iz temelja. Zapalio je novu cigaretu na opušku poslednje. Staru je ugasio u prepunoj pepeljari. Čak ni tu nije hteo da zasuče rukave. Bio je takav tip čoveka. Nosio je tamnu uniformu i kravatu, a opasač sa uprtačem bio mu je čvrsto zategnut oko struka i preko grudi. Bio je previše mršav da se znoji.

„Kratki smo sa ljudstvom. Dešava se svake godine, neposredno pred Dan zahvalnosti. Lično bih otišao tamo kada bi načelnik mogao da veruje da će neko drugi sedeti u ovoj stolici cele noći. On bi radije da budeš na terenu nego na telefonima. Mada si rizičan. Slažeš li se s tim?“

„Da, gospodine.“

„To su te naučili u vojsci?“, upita ga Bimer. „Da bez obzira na sve uvek kažeš: *Da, gospodine?*“

„Da, gospodine“, reče Makgrejdi. „Tako to ide.“

„I dalje pokušavam da te prokljuvim.“

„Da, gospodine.“

„Radio si na ubistvima?“

„Pet godina, u patroli. Bio sam prvi na mestu...“

„Ali kao detektiv?“

„Ne, gospodine. Zna te to.“

„Naglašavam poentu. A ti nisi odavde, zar ne?“

Ukoliko je Bimer video njegov lični dosije, onda je znao da Makgrejdi nije niotkuda. Video je Čikago, San Francisko, Norfok i San Huan pre nego što je napunio šest godina. To je bilo samo puko zagrevanje za ono što je došlo kasnije. Otac mu je dovoljno dobro dočarao kako izgleda život u ratnoj mornarici, pa je umesto toga upisao koledž. Četiri godine kasnije vratio se tamo odakle je počeo. S tim što je stupio u vojsku. Njegovo putešestvije se završilo u Honoluluu, pa je tu i ostao. Bimer možda jeste znao dosta o njemu, ali to nije bila dvosmerna ulica. Makgrejdi nije bio siguran da li zna kako je ime njegovog novog kapetana.

„Ovde sam već pet godina od otpusta. Najduže što sam živeo na jednom mestu. Ovo je dom, gospodine.“

„Ili si odavde, ili nisi“, reče Bimer. „A ti nisi. Jesi li ikada šetao kera?“

„Jesam, gospodine.“

„Ako ne zna dužinu svog povoca, verovatno će se povrediti“, reče Bimer. Razdvojio je ruke petnaestak centimetara. „Tvoj je ovolicni. Ako otrčiš, cimnuću te nazad tako jako da ću ti slomiti vrat.“

„U redu“, reče Makgrejdi.

To je bila sitnica, izostavljanje reči *gospodine*. Ali sprečila ga je da pruži ruke preko stola, obmota Bimerovu kravatu oko pesnice, i tresne njegovim usukanim licem po stolu. A Bimer to nije ni registrovao. Ili ste bili u vojsci, ili niste.

„Da li je to kristalno jasno?“

„Nego šta, kapetane.“

„Onda ćemo se fino slagati.“

Vrata Bimerove kancelarije su se otvorila, a u prostoriju je ušao načelnik Gejbrijelson. Makgrejdi je krenuo da ustaje, ali mu je Gejbrijelson rukom pokazao da ostane da sedi. Jedna stolica je bila prazna, ali je Gejbrijelson ostao da stoji leđima naslonjen na vrata.

„Jesi li mu rekao?“, upitao je Bimera.

„Upravo stižem do toga.“

„Počni od poziva“, reče mu Gejbrijelson.

Bimer je dunuo dim u Makgrejdijevom pravcu. „Poznajesh Redžinalda Fejtfula?“

„Čuo sam to ime. Mlekadžija.“

„Ima kuću posle okuke od zaliva Kahana. Ali većinu svog krda napasa u dolini Kava. On i načelnik su prijatelji, pa je prvo pozvao načelnika. Razumeš?“

„Ne.“

„Nije pozvao centralu i ispričao svoju priču, pa bio prebacivan naokolo sve dok nije dobio nekoga.“

„Dobro.“

„Što znači da trenutno u stanici postoje tačno tri osobe koje znaju za ovo. A to znači da neću da otvorim sutrašnje novine i vidim priču. Zar ne?“

„Razumem.“

„Redži ima tog momka“, reče Gejbrijelson. „Migela.“

„Kada kažete momak...“

„Nije mu sin. Najamni radnik.“

„Dobro.“

„Elem, Migel mu je večeras pokucao na vrata“, nastavio je da priča Gejbrijelson. „Bio je uzdrman, imao je priču da ispriča. Redži nije znao treba li da mu veruje ili ne. Ali, ako je to istina, onda imaš slučaj. Šta misliš, možeš li da se izboriš s tim?“

„Samo sam čekao na priliku.“

Bimer je dunuo duvanski dim ka tavanici.

„Na kraju doline postoji šupa za opremu“, reče Gejbrijelson. „Migel tamo ima krevet i ćebe. Verovatno i flašu. Večeras je ušao i zapalio fenjer, a prvo što je ugledao bio je tip koji je visio sa krovnih greda.“

„Samoubistvo?“

„Jesi li ikada čuo da je neko okačio sebe da visi naglavačke sa mesarske kuke?“ upita ga Bimer. Povukao je dim punim plućima. Kada je ponovo progovorio, dim mu se prosuo sa obe strane usta. „Za mene bi to bila novotarija. U smislu samoubistva.“

„Visio je sa mesarske kuke?“

„Bolje bi ti bilo da odeš tamo i saznaš“, reče mu Bimer. „To možda nije ništa drugo do govodar sa delirijum tremensom. Ali, čim budeš saznao, šta ćeš da uradiš?“

Bimer je opet podigao ruke u vazduh, pokazujući dužinu Makgrejdijevo povoca.

„Da podnesem izveštaj.“

„Meni.“

„Aha.“

„Ovo ti je prvo ubistvo. Ovde si punih pet godina. Ja sam rešavao slučajeve sa Apanom Čangom pre nego što si se ispilio. Upamti to, pa ćemo se lepo slagati.“

Makgrejdi je pošao drumom Pali, a svetla Honolulua nestajala su iz njega dok se peo u planine. Onda je prešao preko ruba litica, a jedini znak civilizacije bio je sam put. U mrklom mraku prošao je kroz serpentine. Bio je u zavetrini. Džungla se nadvijala nad drum i izbijala kroz pukotine u asfaltu. Na mostićima preko potoka vodopadi su prskali asfalt.

U savršenim uslovima, putovanje do zaliva Kahana trajalo je skoro ceo sat. Dvostruko duže noću, a zatim dodajte još pola sata zbog kiše. Stoga, prošlo je deset sati kad je promašio prilazni put do kućerine Redžija Fejtfula izgrađene u tjudorskom stilu. Našao je proširenje na drumu, napravio polukružno okretanje, pa se parkirao iza tri druga vozila.

Isključio je farove i izašao iz kola, a zatim pogledao kuću. Sama njena veličina bi ga impresionirala. On je živeo u unajmljenom sobičku iznad kineskog restorana u Kraljevskoj ulici, gde je vonj crnog luka i masne svinjetine izbijao iz zidova. Mogao je da pruži ruku iz kreveta i dodirne oba svoja odela, tamo gde su visila na zidu.

Makgrejdi je zatvorio vrata kola i popeo se uz kameno stepenište, a zatim pošao preko verande. Popeo se uz drugo stepenište na trem, a tamo ga je čekao Redžinald Fejtful.

„Ti si Makgrejdi?“

„Aha. Ponovo si pričao sa načelnikom Gejbrijelsonom.“

„Da saznam kada dolaziš. A to je bilo pre punih sat vremena.“

„Možda znaš za neki brži put preko planina. Gde je Migel?“

„Unutra. Moja žena ga drži na oku.“

„U šoku je?“

„Moglo bi se tako reći.“

„A kako bi ti to rekao?“

Džejms Kestrel

„Momka su izdale noge. Mogli smo ili da ga stavimo na kauč, ili da ga ostavimo da leži na podu.“

„Dali ste mu da nešto popije?“

„Nije bilo svrhe. Već je bio pijan kada je došao.“

„Ono na drumu je njegov kamionet?“

„Moj je – moje kompanije. Ali on ga vozi.“

„Tvoja žena vozi *lasal*, a ti imaš *kadilak*.“

„Da.“

„Ima li još nekoga u kući?“

„Ne.“

Mlekadžija je spustio šaku na ogradu trema i licem se okrenuo ka padini prema svom prilaznom putu. Nosio je belu košulju izbledelu od pranja. Crni tregeri držali su mu pantalone zemljane boje. Olabavio je kravatu. Pogledao je u niz od četiri auta, a zatim u Makgrejdija.

„A šta je s tobom?“, upitao je. „Nemaš partnera. Nisi doveo pojačanje?“

„Jok, samo ja.“

Fejtful je kucnuo cigarom po ogradi da otrese pepeo.

„Ako si ti sve što imam, računam da bi trebalo da ti pokažem Migela.“

„Radije bih otišao do tela – ako uopšte postoji. Može li Migel da hoda?“

„Moraćemo zajedno da ga spustimo niz stepenice.“

„To je u redu. Ideš i ti.“

Mora da je Migel Silva, govedar Redžija Fejtfula, bio stariji od oca Redžija Fejtfula. Imao je izboranu kožu pocrnenu od sunca, boje sprženog mahagonija. Kosa mu je bila srebrnkastocrna, i kratko podšišana. Ležao je poleđuške na kauču, a oči su mu bile prekrivene smotanim peškirom.

„Stvarno? Vodite ga?“

To je rekla gospođa Fejtful, klečeći na podu pored najamnog radnika svog supruga. Bila je u pamučnoj kućnoj haljini na kockice, sa dugmetom na vrhu koje samo što nije otpalo. Tršava tamna kosa, oči istovetne boje.

„Zar ne može da ostane sa mnom?“, upitala je. „Pogledajte samo jadnička.“

„Sve dok ne prokljuvim šta se događa, ne bi trebalo da ostajete sami s njim.“

„Odvajkada je s nama. Verujem mu.“

„Onda ni ja ne bi trebalo da imam nikakvih problema s njim.“

Dok je svet goreo

Migelova odeća bila je natopljena znojem. Bazdio je na alkohol. Osim toga, s njim je sve bilo u redu. Nije mu trebala majčinska nega gospođe Fejtful. Mogao je da prespava pijanstvo u betonskoj ćeliji, probudi se pomoću kofe hladne vode i propeva.

Makgejdi se sagnuo, sklonio peškir, pa ošamario starca po levom obrazu. Mogao je da bude grublji. To bi ubrzalo proces starčevog razbuđivanja, ali je trebalo uzeti u obzir gospođu Fejtful. Želeo je da ona bude na njegovoj strani. Neko bi trebalo da bude.

Starac je otvorio jedno oko.

„Ti si pandur?“

Makgejdi je imao jednu od tih faca. Sve je bilo četvrtasto i nekako nedovršeno, kao da je njegov vajar slomio dleto na neočekivano tvrdom kamenu.

Klimnuo je glavom, a čovek je počeo da se pridiže u sedeći položaj.

„Ideš s nama.“

„Ne vraćam se tamo.“

„Svejedno.“

Uhvatio je Migela za ručni zglob i osovio ga na noge. Posle toga sva trojica su pošli zajedno, Makgejdi s jedne, a Redžinald Fejtful s druge Migelove strane, sa njegovim rukama prebačenim preko njihovih ramena radi ravnoteže. Preko trema, pa niz stepenice, a onda do kola. Ostavili su ga da leži na zadnjem sedištu. Makgejdi je zatvorio vrata, pa pogledao u kuću. Gospođa Fejtful je stajala na vrhu stepeništa, tamna silueta naspram blistavo osvetljene kuće.

2

Kaldrma se završila čim se isključio sa priobalnog puta i ušao u dolinu Kava. Na početku, dolina je bila široka, sa obe strane potoka prostirale su se livade. Namirisao je vlažnu travu i stoku, vodu iz džungle koja se slivala sa planina. Ali dolina se suzila dok se vozio kroz nju, a pašnjaci su se smanjivali kako su se litice približavale potoku. Prošli su ispod šumarka mango drveća, a potom izašli na raskvašeni pašnjak gde nije raslo ništa drugo osim đumbira.

„Šupa je odmah posle krivine“, reče Fejtful. „Četvrt kilometra dalje.“

Makgejdi je bacio pogled preko ramena. Migel je ponovo zaspa.

„Gde boravi kada ne spava u šupi?“

„Cela familija mu je u Nanakuliju.“

„Tako daleko?“

„Ide tamo jedanput ili dvaput mesečno.“

„Znači, živi u toj šupi.“

Fejtful je slegao ramenima.

„Tamo ima sve što mu je potrebno.“

Makgrejdi je izašao iz poslednje krivine i ugledao šupu. Stajala je ispod litice, a desno od nje bio je niski vodopad gde je potok izbijao iz planina. Bila je napravljena od neofarbanih dasaka. Spolja je trulila, ali su fosne bile toliko debele da je verovatno imala još najmanje sto godina života.

„Ulazim“, reče Makgrejdi. „Ostani ovde sa Silvom. Viči ako se probudi. Ili pokuša da podbrusi pete. Ili nasrne na tebe.“

Izvadio je ključeve iz kontakt brave, izašao iz kola, pa zalupio vratima. Fejtful je iskočio napolje i obratio mu se preko krova.

„Ako nasrne na mene?“

„U pedeset posto slučajeva tip koji nađe leš je onaj koji ga je tamo stavio. Zato, ako nasrne na tebe, učini ono što moraš. I pozovi me. Doći ću trkom.“

Makgrejdi je otišao do gepeka i otključao ga. Našao je baterijsku lampu. Golemu stvarčicu od valjanog čelika sa šest baterija, tešku kao pendrek. Čvaknuo je dugme. Ništa se nije desilo. Snažno ju je pljesnuo po dlanu leve šake. Žućkasta svetlost obasjala je unutrašnjost prtljažnika. Unutra je stajala torba od crne kože sa alatkama njegovog zanata. Otvorio ju je, pa počeo da pretura pored rezervnog para lisica, knjižice sa praznim formularima i pendreka od tikovine. Izvadio je rezervnu utoku, automatski *kolt* kalibra 45. Neregistrovani zaostatak iz njegovih vojničkih dana, koji nije želeo da ostavi bez nadzora u kolima sa prijateljem svog načelnika i potencijalnim osumnjičenim za ubistvo. Ubacio je metak u cev, zadenuo pištolj za pojas iza leđa, pa zalupio poklopac prtljažnika.

Redžinald Fejtful je stajao korak iza njega, škiljio na svetlu farova i mlatarao rukama ispred lica da otera komarce.

„Imaš li jedan takav za mene?“

„Jok.“

„A baterijsku lampu?“

„Imaš farove.“

„Ostavljaš me samog ovde?“

„Ovo je tvoja zemlja.“

Prešao je preko zemlje izrovarene kopitima goveda, ramenom gurnuo vrata, pa ušao u šupu. Pre nego što je snopom svetlosti baterijske lampe obasjao unutrašnjost šupe, znao je da starac nije lagao. Tu je bila smrt. Da je smrad nije odao, muve bi to učinile.

Dnevna temperatura dostigla je trideset stepeni Celzijusa. Sad je bilo svežije, sa kišom koja je povremeno padala. Ali šupa je bila čvrsto zatvorena, i zadržala je vrelinu dana. Kada su se vrata odškrinula, Makgrejdi je istog časa prepoznao taj smrad. Na zapadnoj strani ostrva postojala je klanica, a njegov posao odveo ga je tamo dva puta u poslednjih šest meseci. Zato je znao zadah barica krvi i nagomilanih iznutrica, a to ga je makar pripremio za ono što je video kada su mu se oči prilagodile na polumrak.

Mrtvac je visio naglavačke sa krovnih greda, a gležnjevi su mu bili nabijeni na obe strane gvozdеног glajza. Nije bilo nikakve sumnje da je mrtav. Bio je presečen skoro napola, a većina iznutrica ležala mu je na podu od utabane zemlje. Makgrejdi je pregebom leve ruke prekrpio nos i usta, pa ušao dublje u šupu.

Muva je poletela sa poda i sletela na sočivo njegove baterijske lampe. Oterao ju je mahnuvši rukom, a zatim čučnuo da pogleda u čovekovo lice. Bio je mlad, možda osamnaest ili dvadeset godina. Bilo je teško reći, jer nije imao oči, a možda ni jezik. Makgrejdi nije nameravao da kopa po njegovim unakaženim ustima da to zasigurno ustanovi.

Ustao je i polako se okrenuo, obasjavajući okolinu snopom svetlosti baterijske lampe. Video je Migelov plinski rešo i džezvu za kafu. Video je drvenu kofu s vodom i kutlaču od bambusa. Tu je bilo ašova i pijuka, a sa kuka na zidovima visili su bezimni komadi opreme i razni alati. Kraj udaljenog zida ležao je krevet, prekriven hrpom izgužvane posteljine, starih cerada i Migelove odeće.

Uperio je snop svetlosti naviše i ugledao krovne grede i donju stranu limenog krova. Gvozdeni glajz je visio sa konopca provučenog kroz čerkrk. Neko je podigao tog čoveka, a cela njegova težina bila je na kukama zabijenim duboko u njegove gležnjeve.

Ako je bio živ tokom toga, njegovi krici čuli bi se kilometrima naokolo. Makgrejdi je mislio da je bio živ. Noge i leđa bili su mu lepljivi od krvi koja mu se slivala od gležnjeva. To je bilo nemoguće ako je bio

mrtav. Zato je vrištao, dugo i glasno. Ali u blizini nije bilo nikoga da ga čuje. Ovoliko daleko u dolini čule bi ga samo krave.

Makgrejdi je izašao iz šupe. Obrisao je usta nadlanicom i vratio se do kola. Migel je nepomično ležao na zadnjem sedištu. Redžinald Fejtful iskoračio je iz senki.

„Istina je?“

„Treba mi vaš telefon“, reče mu Makgrejdi. „Osim ako ne postoji drugi negde bliže.“

„Ostavljamo sve ovo ovde?“

„Što pre odemo, pre ću moći da se vratim. Ali moram da pričam sa svojim kapetanom i da pozovem mrtvačka kola.“

Fejtfulovi su ga ostavili samog u kući. Odlučio je da prvo pozove Moli. Javila mu se jedna od njenih cimerki. Nova cura, iz Kalifornije. Nije mogao da joj se seti imena.

„Ovde Džo“, kazao je. „Možeš li da pozoveš Moli?“

„Spava već sat vremena. Otkako se vratila iz biblioteke. Hoćeš li da je probudim?“

„Možeš li da joj preneseš poruku?“

„Kakvu poruku?“

„Dobio sam važan slučaj. Doći ću sutra na večeru ako budem mogao. Ako ne budem mogao da dođem, reci joj da mi je žao.“

Devojka iz Kalifornije promrmljala je nešto i prekinula vezu. Makgrejdi je ponovo pozvao centralu, i bio prebačen na policijsku stanicu u centru grada, detektivsko odeljenje. Kapetan Bimer bio je na vezi za manje od minuta.

„Makgrejdi?“

„Aha.“

„Već sam počeo da se pitam mogu li da ti verujem. Šta imamo gore?“

„Ono što je govedar rekao. Leš, okačen naglavačke sa krovnih greda. Ali je gadno iskasapljen.“

„Muškarac?“

„Aha.“

„Siguran si u to?“

„Nag je.“

Dok je svet goreo

Makgrejdi je začutao, čekajući da mu njegov kapetan upadne u reč. Ali ovaj nije ništa rekao, pa je nastavio da govori:

„Mislim da je uzrok smrti vađenje utrobe.“

Bimer je trljao slušalicu telefona po bradi. Prošlo je neko vreme otako se obrijao.

„Ostali tragovi?“

Istina je bila da je Makgrejdi gledao u telo otprilike desetak sekundi, držeći baterijsku lampu koja se tresla u mraku. Tip je mogao imati reči urezane u leđa, cele pasuse sa imenima i adresama, a on to ne bi video. Video ga je samo iz jednog ugla.

Rekao je: „Možda ćemo znati više nakon što ga patolog opere.“

„Poznajemo li ga?“

„Teško je reći“, reče Makgrejdi. „Sav je krvav, a lice mu je unakaženo. Mislim da ga ne poznajem. Ne znam koga vi poznajete.“

„Rasa?“

„Ima belu kožu – to mogu da kažem sa sigurnošću. Kad nekome izvadite oči, teško je isključiti nešto.“

„Mogao bi da bude Japanac, to hoćeš da kažeš. Koje mu je boje kosa?“

„Krvave“, reče Makgrejdi. Ponovo je zamislio telo. „Ali, ako bih morao da nagađam, rekao bih da je belac. Previsok je. Ramena su mu šira od njihovih.“

„U redu“, reče Bimer. „Vrati se tamo i sačekaj. Okupiću malo pomoći i poslaću je u tvom pravcu. I zovi Redžija na telefon. Hoću da razgovaram s njim.“

Makgrejdi je spustio slušalicu na sto i izašao iz kuće. Našao je Fejtfulove na verandi. Redži se naslanjao na ogradu i posmatrao drum ispod. Njegova supruga sedela je na stolici za ljuljanje desetak metara dalje, na suprotnom kraju. Samo senka, i zažareni vrh cigarete. Nije je doživio kao pušača. Možda je pravila izuzetak u onim noćima kad bi se leševi pojavili na njihovom imanju. Mogao je to da shvati.

Redži je čuo zatvaranje vrata, pa se okrenuo na taj zvuk.

„Da?“

„Bimer hoće da razgovara s tobom“, reče Makgrejdi. Vratio je šešir na glavu, pa klimnuo u pravcu gospođe Fejtful. Onda je pohitao niz stepenice prema svojim kolima. Migel je spavao na zadnjem sedištu. To je bilo u redu. Moći će da ga preda u ruke pozornicima kada stignu, ili može lično da ga odvede u stanicu.

Bio je na poslednjoj krivini pre barake, pa je skinuo stopalo sa papučice za gas i pustio da izrovani drum uspori kola. Sa zadnjeg sedišta se začula buka. Potmulu tresak. Onda stenjanje. Okrenuo se da proveri Migela. Jedna sekunda nepažnje bezmalo da je Makgrejdija koštala života.

Migel je pao sa zadnjeg sedišta i sada je ležao na grbini u kojoj je bio smešten pogon zadnjih točkova. Nije se probudio. Dakle, nije bilo ništa strašno. Makgrejdi je opet pogledao napred, ali ovog puta legao je na kočnicu.

Petnaest metara ispred njega, obasjana farovima, stajala je šupa. Tri metra ispred nje nalazio se bleožuti *pakard* kupe. Između kola i šupe stajao je muškarac. Nosio je zeleni auto-mehaničarski kombinezon. Imao je crnu vunenu kapu, koja mu je skrivala kosu. Na levoj strani lica ožiljak mu se prostirao od uva do ugla usta. Bio je tamnopus, ali ožiljak je bio beo kao kost i skoro da se blistao na svetlosti farova. U levoj šaci je držao stolarsku testeru. Pored njegove desne noge na zemlji je stajao kanister za benzin zapremine dvadeset litara. Škiljio je gledajući u kola, blokirajući svetlost farova slobodnom rukom. Pokušavao je da identifikuje ili automobil ili njegovog vozača. Onda je bacio testeru i zavukao ruku u kombinezon.

Makgrejdi se mašio za pištolj, ali čovek ispred šupe imao je početnu prednost. Još je vadio službeni pištolj iz futrole kada je taj čovek potegao veliki revolver. Držeći oružje u obe ruke, savio je noge u kolenima i počeo da pritiska okidač.

Makgrejdi je video sevanje iz grla cevi – jedan blesak, dva, tri – ali nije se sećao da je čuo pucnjeve. Na vetrobranu se pojavila rupa veličine njegove pesnice. Krhotine stakla oštre kao žilet zasule su mu čelo i podlakticu. Metak mu je prozujao pored desnog uva. Nagazio je papučicu gasa kad je vetrobransko staklo eksplodiralo, a meci se probili u horizontalnoj liniji kad je čovek ispred šupe bolje nanišanio. Poslednji metak razneo bi mu glavu, ali do tada je već potegao svoju tridesetosmicu, otvorio vrata, i iskočio iz kola. Dočekao se ramenom na zemlju, dok su kola još bila u pokretu. Otkotrljao se dalje od njih, osovio se na kolena, pa opalio dva puta.

Brzi i nasumični hici, bez ikakvog pokušaja ciljanja. Jedan od njih možda bi pogodio njegova kola, ali do tada to teško da je bilo važno.